

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobců: **a) A. M.**, **b) B. M.**, oba zastoupeni JUDr. Františkem Novosadem, advokátem se sídlem ve Vsetíně, Smetanova 1101, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu,** se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osoby na řízení zúčastněné **Obce Zděchov**, se sídlem Zděchov 175, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) jako stěžovatelů a) a b) proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2011, č. j. 29 A 123/2010 - 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobců, advokátovi JUDr. Františku Novosadovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4752 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Městský úřad Vsetín, odbor územního plánování, stavebního řádu a dopravy rozhodnutím ze dne 4. 11. 2009, č. j. MUVS-S 14383/2008OÚPSŘ-330/Hr-12 nařídil odstranění
přístavby a stavebních úprav chaty č. e. 68 na pozemcích st. p. č. 680, parc. č. 1355/4 v k. ú. Zděchov a uložil žalobcům a) a b) nahradit náklady řízení paušální částkou.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali oba žalobci odvolání, které Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu svým rozhodnutím ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 19032/2010 (dále též „první rozhodnutí žalovaného“) zamítl.

Městský úřad Vsetín, odbor územního plánování, stavebního řádu a dopravy rozhodnutím ze dne 4. 11. 2009, č. j. MUVS-S 15745/2008OÚPSŘ-330/Hr-12 nařídil odstranění stavby „kůlny“ a „altánu“ a žalobkyni a) uložil nahradit náklady řízení paušální částkou.

Žalobci a) a b) i proti tomuto druhému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali odvolání, které Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu svým rozhodnutím ze dne 6. 4. 2010, č. j. KUZL 20081/2010 (dále též „druhé rozhodnutí žalovaného“) zamítl.

Oba žalobci se svým podáním ze dne 11. 10. 2010, doručeném Krajskému soudu v Ostravě dne 12. 10. 2010, domáhali přezkumu výše uvedených správních rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě dne 26. 10. 2010 usnesením postoupil věc Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) jako soudu místně příslušnému a krajský soud žalobu ze dne 11. 10. 2010 odmítl, neboť byla vůči oběma rozhodnutím žalovaného opožděná.

Krajský soud si ze správního spisu žalovaného ověřil, že první napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci a) i b) doručeno dne 14. 4. 2010 a druhé dne 9. 4. 2010. Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ustanovením § 40 odst. 4 s. ř. s. tak žaloba proti prvnímu rozhodnutí žalovaného měla být podána nejpozději dne 14. 6. 2010 a proti druhému rozhodnutí žalovaného nejpozději dne 9. 6. 2010. Z ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. dále vyplývá, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Žaloba ze dne 11. 10. 2010 byla žalobci zaslána správnímu soudu prostřednictvím držitele poštovní licence až dne 11. 10. 2010., tj. přibližně 4 měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí.

Žalobci a) a b) (dále jen „stěžovatelé a) a b)“) rozhodnutí krajského soudu napadli včasnou kasační stížností výslovně z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatelé prostřednictvím svého ustanoveného zástupce navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil první i druhé rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému zpět k projednání.

Oba stěžovatelé v kasační stížnosti ze dne 8. 3. 2011 rozvádí genezi sporu ohledně odstranění jejich staveb a argumentují porušením a zneužitím stavebních předpisů a porušením pravomoci veřejného činitele.

Ustanovený zástupce stěžovatelů v doplnění kasační stížnosti doručené krajskému soudu dne 4. 5. 2011 žádá o přezkum obou rozhodnutí žalovaného. Jako důvod kasační stížnosti výslovně uvádí ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že správní orgán při svém rozhodování nevyhodnotil řádně předložené důkazy a rozhodl v rozporu s předloženými doklady, v důsledku čehož byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost správních rozhodnutí. Obě rozhodnutí žalovaného byla také podle zástupce stěžovatelů vydána v rozporu s dobrými mravy i s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány nařídily odstranění staveb stěžovatelů v rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (č. 183/2006 Sb.), přestože dotčené správní orgány, Správa chráněné krajinné oblasti Beskydy a odbor životního prostředí Městského úřadu Vsetín, se k umístění staveb v souladu s ochranou krajiny a životního prostředí vyjádřily kladně. Dle názoru stěžovatelů byly předmětné stavby povoleny Obecním úřadem ve Zděchově v souladu s tehdy platným zákonem č. 50/1976 Sb. a neohrožovaly život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, životní prostředí nebo majetek třetích osob a nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu a s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem.

Stěžovatelé prostřednictvím svého zástupce dále argumentují, že postupem správního orgánu byly porušeny i základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v ustanovení § 2 odst. 3,4 a ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s odmítnutím žaloby krajským soudem pro opožděnost, neboť první rozhodnutí žalovaného bylo oběma stěžovatelům doručeno dne 14. 4. 2010 a druhé dne 9. 4. 2010. Žaloba zaslaná správnímu soudu dne 11. 10. 2010, tak byla podána po uplynutí lhůty dle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a byla proto podána opožděně.

K doplnění kasační stížnosti zástupcem stěžovatelů žalovaný uvádí, že předmětem kasační stížnosti nemohou být první a druhé rozhodnutí žalovaného, ale usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba stěžovatelů odmítnuta pro opožděnost, neboť opravným prostředkem proti rozhodnutí správního orgánu není kasační stížnost.

Žalovaný s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti a jejího doplnění plyne, že stěžovatelé brojí proti rozhodnutím správních orgánů a nikoliv proti rozhodnutí krajského soudu. Jako zákonný důvod pro podání kasační stížnosti stěžovatelé prostřednictvím svého zástupce označili § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Dle § 102 s. ř. s. je však kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Zákonné důvody kasační stížnosti pak upravuje § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak v řízení o kasační stížnosti přezkoumává pravomocné rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví a zkoumá tedy, zda rozhodnutí krajským soudem vydané a důvody o které se rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem. Rozsah přezkumu rozhodnutí krajského soudu je z povahy věci vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí.

Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je u kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby z povahy věci vyloučen, když se sice jedná o rozhodnutí, jímž se řízení před soudem končí, ovšem nikoli o rozhodnutí ve věci samé. Přitom toliko rozhodnutími soudu ve věci samé lze posuzovat vady řízení před správním orgánem, včetně nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, jak jsou definovány jako důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Odmítl-li tak krajský soud žalobu jako opožděnou a nezabýval-li se jí věcně, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení nemůže přezkoumávat věcný obsah žaloby, ale jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

Stěžovatelé v kasační stížnosti, včetně jejího doplnění, brojí pouze proti rozhodnutím správních orgánů a nikoliv proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby pro opožděnost. Za této situace kasační námitky stěžovatelů nemohly být shledány důvodnými a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalovanému v tomto soudním řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, zdejší soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože jí v tomto řízení soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Stěžovatelům byl k ochraně jejich zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. František Novosad se sídlem advokátní kanceláře ve Vsetíně, Smetanova 1101. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát na výzvu soudu nezaslal vyčíslení odměny za poskytnuté úkony právních služeb a Nejvyšší správní soud proto postupoval podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a vycházel přitom ze skutečností zřejmých ze spisu. Podle ustanovení § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v citovaném ustanovení uvedených. Podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu náleží odměna za první poradu

s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Ustanovený advokát takovou poradu neuplatnil. Ze spisu vyplývá, že v projednávané věci podáním ze dne 2. 5. 2011 doplnil kasační stížnost stěžovatelů na základě výzvy krajského soudu ze dne 28. 3. 2011, č. j. 29 A 123/2010 - 114. Podání písemného doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 5. 2011 je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Ustanovenému advokátu tak byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby u dvou osob snížená o 20 %, celkem tedy částka ve výši 3360 Kč, spolu s náhradou hotových výdajů v částce 2 x 300 Kč, tj. 600 Kč na jeden úkon právní služby u dvou osob (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a 792 Kč jako částka odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková částka přiznané odměny tak činí 4752 Kč a bude vyplacena ustanovenému zástupci stěžovatelů z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu